

Σχέδιο R. Gregory Christie

Μια διογκωμένη καρδιά

Cynthia Zarin

Όλα άρχισαν με έναν βήχα. Ο αδελφός της έβηχε. Γιατί να σήμαινε κάτι ο βήχας; Όλοι είχαν περάσει από το βήχα. Το χειμώνα κολλούσε ο ένας στον άλλο βήχα. Αρκετός βήχας σήμαινε δεν έχει σχολείο. Αν και πολλές φορές τους στέλναμε ούτως ή άλλως –ρискάροντας τηλεφώνημα από τη νοσοκόμα του σχολείου, που μόνο τις μισές φορές πείθαμε ότι δεν ήταν τίποτα– έτσι ώστε να περνούν λίγες ακόμα ώρες πριν γεμίσει ξανά το διαμέρισμα απ’ τα βιβλία τους και τα χαρτάκια περιτυλίγματος του κολατσιού τους.

Αλλά τώρα ήταν Αύγουστος και ήμαστε στη θάλασσα. Όλο το χειμώνα ονειρευόμασταν το σπίτι, με τα μπλε πατώματα, την τρύπα του μικρού περισκόπιου στην ταράτσα, τις κόκκινες καρέκλες, την ετοιμόρροπη αυλή με θέα τον κόλπο. Τα παιδιά μαύριζαν. Έκανε ζέστη. Η θάλασσα ήταν επίπεδη. Στη χαμηλή παλίρροια μια λίμνη έκανε την εμφάνισή της και ‘κείνη, η πιο νέα από τις τρεις, στεκόταν στα ακροδάχτυλα στο νερό, στριγκλίζοντας κάθε φορά που ένα κυματάκι τριών εκατοστών τη χτυπούσε. «Νομίζω ότι το νερό είναι πράγματι κρύο», έτρεχε να μας πει. «Όχι, το νερό είναι πράγματι ζεστό». Καθόμασταν στα καθίσματα στην άκρη της αμμουδιάς, στα ίδια καθίσματα που μας αγκάλιαζαν όταν οι γονείς μας τα έφερναν στη θάλασσα. Γιατί έχουμε τόσα πολλά πράγματα, τους ρωτούσαμε, ανυπόμονοι να ελευθερωθούμε απ’ όλα αυτά, τις πετσέτες και τα μαγιό και τα μπουκάλια με τους χυμούς και τα φρούτα, ενώ φανταζόμασταν ότι ήμαστε σε μινι-άδεια ακρογιαλιά, γυμνές, με ένα σακίδιο. Τώρα είμαστε εμείς που ξεφορτώνουμε το αυτοκίνητο και μεταφέρουμε τις βαριές σακούλες.

Είναι τόσο μικρή που την αφήνουμε και τρέχει γυμνή, αν και ξέρουμε ότι το να μαυρίζεις δεν είναι καλό. Είμαστε απρόσεκτοι, με ροπή στις απολαύσεις, αφού της επιτρέπουμε να τρέχει γυμνή. Αργά το απόγευμα ο ήλιος γέρνει πίσω απ’ τους τεράστιους αμμόλοφους και μπλε σκιές πηδάνε τα κύματα. Όταν μας πλησιάζει, τρέμει. Οι μεγαλύτερες αδελφές της και ο αδελφός της και οι φίλοι τους είναι μακριά μέσα στα κύματα, στις

σανίδες τους, δεν μπορείς να τους ξεχωρίσεις στα μαύρα τους μαγιό. Κρατάμε λογαριασμό μετρώντας τους. Ένας, δύο, τρεις, τέσσερις, πέντε, έξι. «Η Άννα είναι εκεί;», ρωτάμε ο ένας τον άλλον. «Βλέπεις τον Νικ; Να η Ρόουζ». «Βγείτε έξω τώρα αμέσως», τους φωνάζουμε, κουνώντας τα χέρια ώστε να μας προσέξουν. Είναι εύκολο να κάνουν πως δε μας βλέπουν. Κατά τη διάρκεια της νύχτας βήχει με διακοπές και μια φορά ξυπνά. Ο άνεμος στον κρημνό τραντάζει δυνατά το σπίτι. Το πρωί κάνει ζέστη και όλα είναι μπλε πάλι. Πηγαίνουμε στη θάλασσα μετά το μεσημεριανό αλλά ο ήλιος είναι ακόμα ψηλά. Απ' την κορυφή του αμμόλοφου, καλύπτοντας τα μάτια μας, κοιτάμε να δούμε τις ομπρέλες που σημαδεύουν τον καταυλισμό των φίλων μας. Μας γνέφουν. Τα μεγαλύτερα παιδιά πηδάνε σαν φώκιες μέσα στα κύματα και βγαίνουν να προϋπαντήσουν την παρέα τους. Εκείνη κάθεται στην άκρη. Σήμερα ήρθε και άλλο ένα παιδί στην ηλικία της αλλά είναι κακόκεφη και δεν παίζει. Ο ήλιος είναι δυνατός, δεν κοιμήθηκε καλά, προσπαθούμε να εξηγήσουμε στους γονείς τού άλλου παιδιού, στενοχωρημένοι. Μεταξύ μας, αυτό μας έχει ενοχλήσει: γιατί δεν παίζει όμορφα; Τα άλλα παιδιά παίζουν με τη σανίδα, και κείνη θέλει να δοκιμάσει. Ένα κύμα έρχεται ξαφνικά, ένας δράκοντας με αφρούς στο στόμα, την καταπίνει με τα νερά του και την πετάει στην άμμο. Όλοι τρέχουμε να βοηθήσουμε. Πώς και το επιτρέψαμε αυτό να συμβεί; Αυτό είναι φρικτό. Είναι μικρή, πολύ μικρή γι' αυτού του είδους τα γλέντια. Βγαίνει έξω κλαψουρίζοντας. Τι είδους γονείς είμαστε; Μέχρι να κάνει κάποιος κάποιο λάθος, η φήμη μας κλυδωνίζεται.

Εκείνη τη νύχτα ξυπνούσε κάθε μια ώρα βήχοντας. Ο βήχας την πιάνει απ' το λαιμό, την αρπάζει και μετά της περνά. Της δίνουμε λίγο σιρόπι για παιδιά για να κοιμηθεί. Κάποια στιγμή πέφτω κι εγώ μαζί της στο κρεβάτι της και όταν ξυπνάω είναι κιόλας πρωί.

Η μέρα είναι θεελλώδης και κρύα. Πότε πότε της πιάνουμε το μέτωπο. Σήμερα είναι τα γενέθλια ενός φίλου και θα είμαστε εννιά για δείπνο. Τα παιδιά που είναι λίγο μεγαλύτερα θα πάνε στο διπλανό σπίτι για μπίμπι σίτιν στα μικρότερα. Παρά το θόρυβο, κοιμάται επάνω. Όταν έχουν φύγει όλοι σηκώνεται και βήχει. Όταν την παίρνω στην αγκαλιά μου αρχίζει να κάνει εμετό. «Πιάσε μια λεκάνη», λέω στο παιδί που είναι πιο κοντά μου. Την έχουν μάθει την άσκηση. Το έχουμε περάσει αυτό αμέτρητες φορές, με το ένα παιδί ή με το άλλο. Έχουμε ξυπνήσει πολλές φορές τη νύχτα από τα παιδιά μας που βρίσκαμε να στέκονται πλάι στο κρεβάτι με ματωμένες μύτες και ωτίτιδες. Αλλά τώρα –και δεν ξέρουμε γιατί– έχουμε τρομάξει. Κάνει συνεχώς εμετό στη λεκάνη με κομμένες ανάσες. Το μέτωπό της είναι ζεστό αλλά όχι καυτό. Τα χέρια της αδύνατα και παρουσιάζει έλλειψη συγκέντρωσης.

Δεν έχουμε τηλέφωνο. Το κινητό δουλεύει μόνο αν προχωρήσεις ένα χιλιόμετρο ίσια κάτω στο Κορν Χιλ, εκεί που παρκάρουν τα αυτοκίνητα. Δεν υπάρχουν φαρμακεία ανοικτά που διανυκτερεύουν. Αυτός είναι και ο λόγος που ήρθαμε εδώ. Μας αρέσει. Είμαστε κατά των σχεδίων για ένα καινούργιο σουπερμάρκετ σε τούτο το μικρό χωριό στο Κέιπ Κοντ.

«Φέρτε την Αν», λέω. Ένα απ' τα παιδιά επιστρέφει από το διπλανό σπίτι με την Αν που είχε αφήσει το τραπέζι μόλις πριν από είκοσι λεπτά. Ενώ είμαστε ψύχραιμοι με τα παιδιά, ο πατέρας της Αν ήταν γιατρός στην ορεινή Νότιο Αφρική, και γνωρίζοντας περισσότερα –γνωρίζοντας τι θα μπορούσε να συμβεί– είναι προσεκτική. Όταν ρίχνει μια ματιά στο κρεβάτι, συμφωνεί αμέσως ότι κάτι δεν πάει καλά: το παιδί δε φαίνεται καλά. Η ανάσα της έρχεται με ρίγη. Κάποιος θυμάται ότι η γιαγιά της Τζούλιαν έχει τηλέφωνο. Δεν

υπάρχει γιατρός σε βάρδια στο Υγειονομικό στην Πρόβινσταουν για τους παραθεριστές. Πρέπει να καλέσουμε το Πρώτων Βοηθειών. Ανησυχούμε μήπως το παρακάνουμε και είμαστε γελοίιοι, αλλά τηλεφωνούμε. «Ποιο είναι το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε να συμβεί;», ρωτά η Αν. «Το ότι δεν τους χρειάζεστε;» Ο πατέρας της βγαίνει έξω για να περιμένει στο σκοτάδι το Πρώτων Βοηθειών.

Το αυτοκίνητο έρχεται σε δέκα λεπτά με τα κόκκινα φώτα τους ν' αναβοσβήνουν. Ο πυρετός της έχει φθάσει 38.5. Τα ζωτικά της όργανα λειτουργούν κανονικά. Αν ανησυχούμε, μπορούμε να την πάμε στο νοσοκομείο στο Χαϊάνις, μια ώρα μακριά.

Αποφασίσαμε να περιμένουμε να ξημερώσει. Στην κουζίνα κάθεται στα γόνατά μου σε μίαν από τις κόκκινες καρέκλες. Επειδή μείναμε από φάρμακα και δεν τα αντικαταστήσαμε κατά τη διάρκεια της ημέρας –άλλο ένα δείγμα της ανεμελιάς και της ψυχραιμίας μας– αν και είναι αργά τηλεφωνούμε στον Λουκ και στην Έμιλι, τους γονείς των φίλων των παιδιών μας, οι οποίοι φτάνουν σε ένα λεπτό με ένα μπουκάλι στο χέρι. Βγάζω την μπλούζα μου γεμάτη εμετό. Ξανακάνει εμετό στο πουκάμισό μου. Αλλά χαμογελά στην Έμιλι που την κοιτάει με μεγάλη τρυφερότητα, λέγοντας φτωχή μου μπέμπα.

Το επόμενο πρωί, ενώ τα άλλα παιδιά κοιμούνται, την πάμε στην κλινική στην Πρόβινσταουν. Η αίθουσα αναμονής, κολυμπώντας στα φώτα, είναι σχεδόν άδεια. Δυο κάτισχνοι γεράκοι κάθονται ο ένας δίπλα στον άλλο κοιτάζοντας τα παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Δεν υπάρχουν ραντεβού έως αργά το απόγευμα, αλλά η νοσοκόμα, αφού με κοίταξε, έρχεται έξω στο πάρκιν για να την δει. Οι νοσοκόμες είναι όμορφες και ψηλές. Εδώ είναι η Πρόβινσταουν και αναρωτιέμαι μήπως είναι τραβεστί. Η όμορφη φάτσα του γιατρού είναι αμήχανη. «Φαίνεται για ιός. Ο πυρετός της είναι 38.8». Μας λέει να εναλλάσσουμε Τάιλενολ με Μοτρίν κάθε τρεις ώρες. Το δέρμα της είναι ξερό.

Στο σπίτι είναι πεινασμένη και θέλει μεσημεριανό. Τρώει κινέζικα μακαρόνια και κάνει εμετό. Τα μεγαλύτερα παιδιά σηκώνονται και τρώνε πρωινό και κάποιος τα πάει στη θάλασσα με τις σανίδες τους και τα συμπράγκαλά τους, τους χυμούς και τα κρακεράκια τους. Ο πυρετός εξαφανίζεται.

Θέλει να παίξει μπάλα σε ένα κομμάτι άμμου στην κορυφή του αμμόλοφου. Μετά από δέκα λεπτά πηγαίνει μέσα και κοιμάται με μια κουβέρτα στον καναπέ. Εκείνη τη νύχτα έκανε εμετό δύο φορές. Το πρωί έρχεται στο κρεβάτι μας και γυρνώντας το κεφάλι της κάνει εμετό κατευθείαν στα μαλλιά μου. Έχει πάλι πυρετό. Στην πλάτη της βλέπω μερικά σκόρπια κόκκινα σημάδια, λες και ένα πουλί είχε περπατήσει κατά μήκος της σπονδυλικής της στήλης. Τηλεφωνούμε στο γιατρό της στη Νέα Υόρκη. Δεν είναι εκεί. Έχει πάρει το γιο του να τον γράψει σ' ένα κολέγιο. Μιλάμε σε έναν άλλο γιατρό, το συνétaιρό του. Λέει, «Πηγαίνετε την πίσω στην Πρόβινσταουν».

Τώρα στην κλινική μάς συμπεριφέρονται σαν να είμαστε παλιόφιλοι. «Χελό, χελό», λένε.

Μια από τις ψηλές και όμορφες νοσοκόμες τής παίρνει την πίεση. Φθάνει ο γιατρός. Ο πυρετός της είναι 40. Όταν βήχει, της παίρνει λίγο μέχρι να ανασάνει ξανά. Οι ανάσες της είναι ρηχές και κλαψουρίζει. Ο γιατρός αποφασίζει να της κάνει εξέταση αίματος: μήπως έχει πάθει μια μόλυνση που δεν μπορούμε να βρούμε;

Η εξέταση αίματος δε δείχνει τίποτα. Τα λευκά αιμοσφαίρια είναι φυσιολογικά. Ο γιατρός την εξετάζει ξανά. Η κοκκινίλα στην πλάτη της έχει εξαπλωθεί στο στομάχι της:

μικρές κόκκινες τελίτσες λίγο κάτω απ' το δέρμα της, απ' το στέρνο έως τα γεννητικά της όργανα. Τώρα παρουσιάζεται και μία μόλυνση στο αριστερό της αφτί. Αυτό είναι καλό: μπορούμε να κάνουμε κάτι. Καλούμε πάλι τη Νέα Υόρκη που συμφωνεί με τη γνωμάτευση του γιατρού: μαζική δόση μιας αντιβίωσης που λέγεται Σεφτριαξόν. Θα μπορούσε να θέσει εκτός μάχης και μερικά μολυσμένα βακτήρια που κάπου βόσκουν. Η κάρτα εκείνης της μέρας έγραφε: «Την περίπτωση την αναλαμβάνει ο δόκτωρ Λάζαρους από τη Νέα Υόρκη», με το τηλέφωνο του παιδίατρο στο Μανχάταν. Θα της δώσουν την αντιβίωση με ένεση στο ψαχνό του μηρού της. Ο πατέρας της φεύγει από το δωμάτιο. «Κράτα της τα πόδια», μου λένε. Της κρατάω τα μικρά πόδια. Είναι τα μάτια της κόκκινα; Δύσκολο να πεις. Κλαίει. Με το που φεύγουμε από την κλινική μάς δίνουν αυτοκόλλητα «περαστικά» της. Το ένα για

τη μαμά, λέει η νοσοκόμα.

Οι μεγάλοι τρώμε καλαμπόκι, ντομάτες και τόνο στη σχάρα. Τα παιδιά χάμπουργκερ. Δεν τρώει τίποτα. Κοιμάται στο κρεβάτι μας, αλλά κάθε μισή ώρα ξυπνά και κάνει εμετό. Ζητά νερό. Το βγάζει αμέσως. Το πρωί βγάζει πηχτή πράσινη χολή.

Επιστρέφοντας στο Τρούρο, περνώντας τους αμμόλοφους όπου οι προσκυνητές βρήκαν πρώτοι πόσιμο νερό, σκέπτομαι: πυρετός Σκάρλετ. Ελονοσία. Διυθερίτιδα. Μαγουλάδες. Σκορβούτο. Βδέλλες. Γρίπη; Η θεία μου και ο πατέρας μου είχαν πολιομυελίτιδα όταν ήταν παιδιά. Ο παππούς και η γιαγιά έκλεισαν το σπίτι και

μετακόμισαν σε ένα ξενοδοχείο κοντά στο νοσοκομείο. Όταν φθάνουμε στο σπίτι ξαπλώνει στον καναπέ με μια κουβέρτα. Είναι μια βροχερή μέρα και ο λόφος είναι γεμάτος παιδιά. Η Άννα, ο Λεβ και ο Τζόζεφ κάνουν βάρδιες και της διαβάζουν. Ο Λύκος τρώει τη Γιαγιά. Γελά πότε πότε τρώγοντας κανένα κρακεράκι. Ο τετράχρονος φίλος της Άνταμ μπαινοβγαίνει χαρούμενος μέσα στο σπίτι τσεκάροντας την κατάσταση. Μετρώ από μέσα μου. Βάζοντας και τα δικά μας παιδιά, έχουμε την πείρα τριάντα οκτώ χρόνων που μεγαλώνουμε παιδιά. Αν προσθέσεις και τους φίλους που σταματάνε για ένα «γεια», ο αριθμός πετάγεται στο εκατόν τριάντα τρία. Η απογραφή είναι: κάτι δεν πάει καλά μ' αυτό το παιδί. Και οι φίλοι μας δεν κρατάνε τα δικά τους παιδιά μακριά: εκείνο που δε λέγεται αλλά το νιώθουμε είναι πως ό,τι και να 'ναι δεν είναι κολλητικό. Αργότερα σκέπτομαι, «Πώς το ήξερα;».

Για δείπνο οι μεγάλοι τρώμε καλαμπόκι απ' τη λαϊκή, ντομάτες και τόνο στη σχάρα. Τα παιδιά χάμπουργκερ. Δεν τρώει τίποτα. Κοιμάται στο κρεβάτι μας αλλά κάθε μισή ώρα ξυπνά και κάνει εμετό. Ζητά νερό αλλά το βγάζει αμέσως. Το πρωί αρχίζει να βγάζει πηχτή πράσινη χολή. Όταν τις αλλάζω τις βρόμικες πιτζάμες της που είναι μούσκεμα η φαγούρα έχει γίνει ένα με το δέρμα της και έχει εξαπλωθεί στην πλάτη της.

Βρέχει πάλι. Στο πάρκιν μιλάω στο κινητό με Νέα Υόρκη. Για πρώτη φορά κάνω την υπομονή μου και τους τρόπους μου μιλώντας με το γραφείο του γιατρού. Όταν μου είπαν «ο γιατρός θα σου τηλεφωνήσει», άρχισα να φωνάζω στο τηλέφωνο πως, όχι, δε θα μου τηλεφωνήσει αλλά θα μου τον βρείτε αμέσως, τώρα. Ξέρω ότι αυτό δεν είναι καλή ιδέα. Μετά από λίγα λεπτά, η τηλεφωνήτρια επιστρέφει στο τηλέφωνο. Όλοι οι γιατροί είναι με ασθενείς. Τώρα έχω βάλει τα κλάματα. Της λέω ότι είμαστε πελάτες του εδώ και δέκα

χρόνια, ότι δεν έχω κάνει παρόμοιο τηλεφώνημα πριν, ότι ξέρω πολύ καλά τι τρέχει στο ιατρείο –δεν υπάρχουν παιδιά με μολύνσεις στο αφτί και πέντε παιδιά που περιμένουν κάποιος να τα πάρει απ’ το σχολείο– και ότι θα μου δώσει να μιλήσει με κάποιον τώρα αμέσως. Ο δόκτωρ Λαζάρους έρχεται στο τηλέφωνο.

Επιστρέφουμε στο Πρόβινσταουν. Στη Νέα Υόρκη θεωρούν ότι έχει χάσει τόσα πολλά Ευγρά που ενδεχομένως να έχει ανάγκη λήψης ορού λόγω του κινδύνου αφυδάτωσης. Πώς άραγε θα το καταλάβουν στο Πρόβινσταουν; Θα την εξετάσουν, θα το διαγνώσουν. Όταν φτάσουμε εκεί, θα καλέσουν ασθενοφόρο.

Μέσα στο ασθενοφόρο είναι οι παλιοί μας φίλοι από το Πρώτων Βοηθειών. Μήπως θα έπρεπε να την είχαμε μεταφέρει στο νοσοκομείο ήδη από την Τρίτη; Εξετάζουν το σφυγμό της. Αυτό περιλαμβάνει και την άσκηση πίεσης στο δάχτυλό της μέχρις ότου η σάρκα να αποκτήσει ένα λευκό χρώμα μετρώντας πόσο διαρκεί η επανάκτηση του ροζ αρχικού χρώματος. Διαρκεί πάρα πολύ. Δε λαμβάνει αρκετό οξυγόνο. Ή μάλλον μόνο το απαραίτητο. Μόνο το απαραίτητο δεν είναι αρκετό. Έχω δυο επιλογές: είτε θα μπορεί να κρατάει εκείνη –ή θα μπορώ να κρατώ εγώ– ένα πράσινο αρκουδάκι που θα εκπνέει καθαρό οξυγόνο στο πρόσωπό της, είτε θα της τοποθετήσουν μια μάσκα οξυγόνου που θα καλύπτει όλο το πρόσωπο. Κάθομαι οκλαδόν στο πάτωμα του ασθενοφόρου δίπλα στη θέση των επιβατών. Το πράσινο αρκουδάκι μπαίνει σε λειτουργία. Η τραυματιοφορέας ονομάζεται Σίλβα – επίθετο πολύ κοινό στην Πρόβινσταουν. Είναι άραγε ντόπια, «Και βέβαια είμαι», μου απαντά. «Όταν ήμουν στο Λύκειο, δεν μπορούσα να βγω ραντεβού με κανένα αγόρι – όλοι ήταν ξαδέλφια μου». Έχει δύο παιδιά. Το περασμένο Σαββατοκύριακο τα δυο ασθενοφόρα της πόλης έκαναν δεκατέσσερα πηγαινέλα, αριθμός ρεκόρ.

Στην αίθουσα επειγόντων περιστατικών οι τραυματιοφορείς την αποθέτουν πάνω σ’ ένα κρεβάτι. Είμαι μόνη. Ο πατέρας της έχει ακολουθήσει το ασθενοφόρο στο κέντρο στάθμευσης. Όταν τους εξήγησε στην Πρόβινσταουν ότι θέλει να το κάνει αυτό, να συνοδεύσει δηλαδή το ασθενοφόρο, έγινε αμέσως ξεκάθαρο ότι το εννοούσε μόνο θεωρητικά: πίσω και όχι μέσα στο ασθενοφόρο, ακολουθώντας το ασθενοφόρο συντονισμένος με την ταχύτητά του. Τελικά άλλαξε γνώμη. Έτσι οδήγησε στον αυτοκινητόδρομο με χαμηλή ταχύτητα επιδεικνύοντας αυτοσυγκράτηση και λογική με αποτέλεσμα να μην έχει φτάσει ακόμη. Ένα «κοπάδι» από νοσοκόμες έχουν συγκεντρωθεί ολόγυρά της και της τοποθετούν ενδοφλέβιο ορό στο αριστερό της χέρι. Εκείνη ξεσπά σε ουρλιαχτά. Εν συνεχεία, καταφθάνει ο καθ’ ύλην αρμόδιος γιατρός. Είναι ένας άνδρας στην ηλικία μου που ονομάζεται Νέιτ Ρούντμαν – το όνομά του ακούγεται γνωστό. Από πού τον ξέρω; Γνώριζα κάποιον Σεθ Ρούντμαν στο Γυμνάσιο, ξέρω έναν ποιητή που λέγεται Μαρκ Ρούντμαν. Το μικρό του όνομα Νέιτ, δε μου λείπει τίποτε. Μπα, εντελώς τίποτε. Δείχνει να αρχίζει να ηρεμεί ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Μέχρι στιγμής, είμαι απολύτως σίγουρη ότι ξέρω τι φταίει, τι πάει στραβά: το αγοράκι στο διπλανό διαμέρισμα στη Νέα Υόρκη είχε προσβληθεί από την ασθένεια Κοξάκι, μια σχετικά ασήμαντη, αλλά με ενοχλητικά συμπτώματα, παιδική αρρώστια. Πριν φύγουμε είχε εξαπλωθεί σ’ όλη τη γειτονιά. Αισθάνομαι ανακουφισμένη: η απόδειξη είναι τα εξανθήματα στα χέρια της. Ενημερώνω το γιατρό, τον Νέιτ Ρούντμαν, ότι έχει Κοξάκι, αλλά δε μου δίνει την παραμικρή σημασία.

Έχει ήδη απομακρυνθεί από το θάλαμο. Οι νοσοκόμες με τις άσπρες ποδιές

πεταρίζουν τριγύρω σαν περιστέρια. Ο γιατρός επιστρέφει. Του επαναλαμβάνω τα σχετικά με το αγόρι της διπλανής πόρτας με το Κοξάκι. «Όχι», απαντά. «Δεν έχει Κοξάκι». Μεταφέρω τα ακριβή του λόγια: δεν έχει προσβληθεί από την ασθένεια Κοξάκι. Έχει προσβληθεί από την ασθένεια Καβασάκι. Μου πήρε δύο εβδομάδες για να μπορώ να το προφέρω σωστά. Τι εννοείτε; «Αυτή η ασθένεια», μου εξηγεί, «είναι η βασική αιτία των επίκτητων και ενδεχομένων μοιραίων ανευρυσμάτων της στεφανιαίας αρτηρίας στα μικρά παιδιά».

Ξάφνου το μπλε δωμάτιο μετατρέπεται σε πράσινο. Στέκομαι όρθια στην άκρη του κρεβατιού. Το κρεβάτι έχει ένα σίδερο. Κρατιέμαι από αυτό. Μια σιδερένια καρέκλα δίπλα προσφέρεται ως στήριγμα. Τελικά κάθομαι. Μια φορά, πολύ παλιά, όταν ήμουν μικρό κορίτσι, γλίστρησα και έπεσα από μια ψηλή πλαγιά σε μια βαθιά λίμνη με όχθες καλυμμένες από βρύα και τότε, θυμάμαι, ένιωσα το μυαλό μου εντελώς άδειο μέσα στα κρύα μαύρα νερά. Αισθάνομαι να βγαίνω τώρα στην επιφάνεια μέσα σ' αυτό το φωτισμένο δωμάτιο νοσοκομείου. Πριν γεννηθεί, προτού αποφασίσουμε από κοινού να κάνουμε παιδί –είναι το πρώτο παιδί, καρπός του γάμου μας, και το μοναδικό– το σκεφτόμουν αρκετά. Είμαστε τόσο ευτυχισμένοι, προκαλούμε το κακό μάτι να πέσει πάνω μας. Η Κενάχα, η γιαγιά μου θα το ισχυριζόταν αυτό, αν ήμασταν τόσο υπερφίαλοι. Μη λάμπεις τόσο έντονα, προκαλείς το Διάβολο να σε δει. Ο Διάβολος είναι σαν τα λεπιδόπτερα – έλκεται από το φως. Όταν τα παιδιά γίνονται αντικείμενο θαυμασμού, ασυναίσθητα προσπαθώ να το αποτρέψω. Είναι όμορφη όσο είναι αρκετή μόνη η ομορφιά.

Ο γιατρός, ο νέος μου φίλος, ο εχθρός μου, ο αγγελιοφόρος κακών ειδήσεων, τονίζει: «Είναι απόλυτη ανάγκη να μεταβείτε στη Βοστόνη αμέσως». Έχει τηλεφωνήσει στο Νοσοκομείο Παιδών στη Βοστόνη. Μπορούμε να περιμένουμε, αν θέλουμε, επιβεβαίωση της διάγνωσης, αλλά εκείνος είναι σίγουρος. «Μπορείς να βγάλεις έξω τη γλώσσα σου, μωρό μου;», τη ρωτάει. Η γλώσσα της έχει το έντονο κόκκινο χρώμα του αίματος. «Κοιτάξτε», μου λέει. «Βλέπετε;»

Ξαπλώνω δίπλα της. Η νοσοκόμα τοποθετεί το βοηθητικό κάγκελο του κρεβατιού δίπλα μου ώστε να μην πέσω. Τώρα είμαστε και οι δυο ασθενείς. Ο γιατρός συνεχίζει να μου μιλά και τον ακούω πολύ προσεκτικά διότι γνωρίζω ότι πρόκειται στην πραγματικότητα για εξέταση. Είναι η πρώτη δέσμη εξηγήσεων που θα κληθούμε να δώσουμε τις επόμενες ημέρες και εβδομάδες, μολονότι αυτό δεν το γνωρίζω ακόμη. Καθώς τον ακούω, σκέπτομαι. Αυτό σημαίνει μεγαλώνω. Νομίζουμε ότι θα μάθουμε σανσκρικότα, ότι θα μάθουμε ελληνικά. Εν αντιθέσει, όσα μαθαίνουμε είναι πολύ περισσότερα απ' όσα θελήσαμε ποτέ να μάθουμε για πράγματα που ευχόμαστε να μην είχαμε ακούσει ποτέ. Το μόνο που σκέφτομαι είναι: «Δεν έχεις δικαίωμα να καταρρεύσεις».

«Η ασθένεια Καβασάκι», μου εξηγεί ο γιατρός Ρούντμαν, ένας ξένος για μένα άνθρωπος, «ανακαλύφθηκε από έναν ιάπωνα γιατρό. Κανείς δε γνωρίζει τι την προκαλεί. Μπορεί να είναι μια αντίδραση του οργανισμού στα βακτήρια του σταφυλόκοκκου. Αν δεν εντοπιστεί νωρίς, στο διάστημα των πρώτων δέκα ετών, 20% των ασθενών, κυρίως παιδιά μεταξύ έξι μηνών και πέντε ετών, θα υποφέρουν από καρδιακή νόσο. Το ανεύρυσμα μπορεί να είναι μοιραίο. Η διάγνωση της ασθένειας δεν είναι πάντα εύκολη γιατί η συμπτωματολογία δεν είναι προφανής μονομιάς: τα κόκκινα μάτια, τα πρησμένα χέρια, ο πυρετός, η αναφυλαξία. Τα συμπτώματα έρχονται και φεύγουν».

Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι κρατώντας της το χέρι και σκέφτομαι: «Πώς τολμά να μου μιλάει μ' αυτό τον τρόπο;». Αργότερα θα συνειδητοποιήσω ότι δεν είχε άλλη επιλογή, ότι έπρεπε να μου τα πει έξω από τα δόντια, ώστε να μην προλάβω να διαπληκτιστώ μαζί του, ώστε να δείξω τη δέουσα προσοχή. Παρόλα αυτά είμαι θυμωμένη.

Φτάνει ο πατέρας της. Όταν τον βλέπει, πετάγεται επάνω. Της σκουπίζω το πρόσωπο. Είναι η πρώτη φορά που τη βλέπει με ορό. Εγώ πια έχω παλιώσει, είμαι ήδη εκεί πάνω από μισή ώρα. Υπάρχουν τέσσερις νοσοκόμες στο θάλαμο. Τις ρωτώ αν θα τους ήταν εύκολο να μας αφήσουν μόνους για ένα λεπτό. Του λέω να καθίσει και του εξηγώ πώς έχει η κατάσταση.

Καθόμαστε για λίγο μαζί στο δωμάτιο και μετά βγαίνει έξω για να κάνει κάποια τηλεφωνήματα. Τα άλλα μας παιδιά είναι διασκορπισμένα εδώ κι εκεί και θα πρέπει κάποιος να τα μαζέψει. Οι παππούδες μένουν εκεί κοντά.

Όσο διαρκούν τα τηλεφωνήματα, είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Είναι ζεστή μα όχι ιδρωμένη. Της λέω ότι θα πάμε στη Βοστώνη με άλλο ασθενοφόρο. Περίμενε και θα δεις πώς θα κάνει ο αδελφός σου ο Τζακ όταν του πεις ότι οδήγησες ασθενοφόρο. Τη διαβεβαιώνω ότι οι γιατροί θα την κάνουν να νιώσει καλύτερα. Με κάνουν και πονώ, μου ανταπαντά. Όταν προβάλλει η νοσοκόμα για να κοιτάξει αν ο ορός πέφτει σωστά, της μιλάω για το σπίτι, για το πόσο φρικτή νοικοκυρά είμαι, πόσο απρόσεκτη όταν μαγειρεύω. Είμαι μανιακή. Διατείνομαι ότι ποτέ δεν καθαρίζω το σπίτι όπως θα 'πρεπε, ότι τσιζω τα παιδιά μου μους σοκολάτα φτιαγμένη από ωμά αυγά. Η νοσοκόμα μου λέει ότι δε φταίω εγώ. Δέκα εκατομμύρια παιδιά θα μπορούσαν να είναι εκτεθειμένα σε περίεργα και επικίνδυνα πράγματα, αλλά μόνο ένα να προσβληθεί από Καβασάκι. Εν πάση περιπτώσει, κανείς δεν ξέρει τι την προκαλεί.

Και βέβαια εγώ φταίω.

Μέσα στο ασθενοφόρο δε μου αφήνει το χέρι ούτε στιγμή. Της θυμίζω τη φορά που οδηγήσαμε προς το Κέιπ Κοντ και το αυτοκίνητο έκανε έναν περίεργο θόρυβο και το πήγαμε στο γκαράζ όπου ένας μικρόσωμος τύπος το επισκεύασε και συνεχίσαμε το ταξίδι μας στο Κορν Χιλ. Τις επόμενες μέρες η κουβέντα μας θα ξανάρθει στο αυτοκίνητο και στον τύπο ξανά και ξανά. «Και μάλιστα κόστισε 35 δολάρια!», ψιθύρισε χαρούμενη.

Το χέρι της είναι ζεστό, τα δάχτυλά της σαν φλεγόμενα κλαράκια. Το σκεπάζω με το δικό μου. Σκέφτομαι ότι αν αυτό το παιδί πεθάνει, θα τρελαθώ. Θυμάμαι μια γυναίκα που με καταράστηκε να αρρωστήσω και σκέφτομαι ότι, αν κάτι άσχημο συμβεί σ' αυτό το παιδί, θα τη σκοτώσω. Ο τραυματιοφορέας με ρωτά αν είμαι καλά γιατί έχω ξεσπάσει σε κλάματα. «Αν αντιδράτε έτσι, αν είστε τόσο αναστατωμένη, πρέπει να το ξέρετε άλλωστε, αυτό θα αναστατώσει κι εκείνη», μου λέει.

Του ρίχνω ένα βλέμμα γεμάτο κακία. Έχει δίκιο. «Ξέρω πώς νιώθετε», συμπληρώνει. Έχεις παιδιά; Τον ρωτώ.

«Όχι, όχι ακόμη».

Του δηλώνω ότι κάνει λάθος.

Έχει μια φιλενάδα. Δουλεύει στο Σάντουιτς. Πέρσι ο ίδιος είχε ένα ατύχημα με το αυτοκίνητο και εκείνη ερχόταν κάθε Κυριακή να τον δει. Το πρόβλημα είναι ότι πάντα είναι κουρασμένη.

Παράτησέ την, σκέφτομαι από μέσα μου. Είκοσι τριών χρονών και κουρασμένη;

Στη Βοστώνη έχει ήδη σκοτεινιάσει. Στον πολύβουο θάλαμο επειγόντων περιστατικών, οι τοίχοι είναι κίτρινοι. Ο νοσοκόμος λέγεται Μάικ. Η τηλεόραση βρίσκεται στο μικρό δωμάτιο. Τρώει τρεις μπουκιές από το σάντουιτς με γαλοπούλα και κάνει αμέσως εμετό. Φέρνουν καθαρά σεντόνια. Τα αλλάζω μόνη μου. Μια φορά. Και δεύτερη. Μα τι γίνεται εδώ πέρα; Ο Μάικ αρχίζει τις ερωτήσεις. Για τέταρτη φορά μέσα σε λίγες μόνο ώρες αφηγούμαι την πρόσφατη ιστορία: τον πυρετό, την αναφυλαξία. Κουνάει το κεφάλι με κατάνευση. Τραβάει την ιατρική ρόμπα για να δει την αναφυλαξία που έχει σκεπάσει εξολοκλήρου το κορμάκι της. (Θα πρέπει να αισθάνεται, σκέφτομαι, ανυπεράσπιστη. Η αναφυλαξία παρουσιάζει εντονότατα τα σημάδια από τις εκδορές των εξανθημάτων στο γόνατο και στον αγκώνα της. Είναι μόλις τριών ετών, είναι λογικό να νιώθει έτσι!)

Το χέρι της είναι ζεστό, τα δάχτυλά της σαν φλεγόμενα κλαράκια. Το σκεπάζω με το δικό μου. Σκέφτομαι ότι αν αυτό το παιδί πεθάνει, θα τρελαθώ. Θυμάμαι μια γυναίκα που με καταράστηκε να αρρωστήσω και σκέφτομαι ότι, αν κάτι άσχημο συμβεί σ' αυτό το παιδί, θα τη σκοτώσω.

Αναμένουμε την ομάδα «Καβασάκι», γιατροί εξειδικευμένοι, παιδίατροι, ρευματολόγοι. Καμιά απόφαση δεν μπορεί να ληφθεί προτού φτάσει η ομάδα «Καβασάκι». Είμαστε τυχεροί που βρισκόμαστε εδώ, τυχεροί, τυχεροί, εδώ που είναι και η ομάδα «Καβασάκι». Τηλεφωνώ στον δόκτορα Λαζάρου στη

Νέα Υόρκη. «Εκείνοι ξέρουν», μου επαναλαμβάνει, «εκείνοι ξέρουν». Ο πατέρας της μπαίνει στο δωμάτιο. Είναι πολύ μεγαλόσωμος για να ξαπλώσει στο κρεβάτι και έτσι κάθεται σε μια καρέκλα ακριβώς δίπλα της. Βγαίνω έξω για να τηλεφωνήσω στα παιδιά. Ρωτώ το καθένα χωριστά τι θα ήθελε να κάνουμε αν ήμασταν στο σπίτι. Η Ροζ θέλει να επιστρέψει στο Κορν Χιλ για να ξαναδεί τον ιταλό φίλο της, τον Τζούλιο, που φεύγει την Κυριακή. Ο Τζακ θέλει να πει στο παζάρι και η Άννα στον κινηματογράφο για να δει το «Blue Crash». Το τηλέφωνο περνά από τον έναν στον άλλο. Αυτές οι επιθυμίες τους θα ικανοποιηθούν. Η Άννα, η μεγαλύτερη, ξαναπαίρνει το ακουστικό. Έχει μιλήσει με την αδελφή μου, που είναι παιδίατρος, και έχει μάθει την αλήθεια: «Θα γίνει καλά, έτσι δεν είναι;». «Φυσικά και θα γίνει», της απαντώ.

Στις 11:30, αφού είχαν περάσει τέσσερις ολόκληρες ώρες από τη στιγμή που ήρθαμε στη Βοστώνη, καταφθάνει η ομάδα «Καβασάκι». Είναι φιλικοί και όμορφοι, ένα ταιριαστό ζευγάρι. «Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία», ανακοινώνουν αφού ολοκληρώσουν την εξέταση, «ότι πάσχει από Καβασάκι, αλλά κάθε ένδειξη μάς κάνει να πιστεύουμε ότι θα γίνει καλά». «Δεν μπορείτε όμως να το πείτε με απόλυτη σιγουριά, έτσι δεν είναι;», ρωτώ. «Όχι», απαντούν.

Μεταφερόμαστε σ' ένα άλλο δωμάτιο στον όγδοο όροφο που είναι αποκλειστικά γι' αυτόν το σκοπό. Κάποια παιδιά αναπνέουν από μόνα τους, ενώ άλλα χρειάζονται μηχανική υποστήριξη. Στο δωμάτιο προσπαθούμε να κοιμηθούμε, αλλά ξυπνάει συνέχεια. Είναι καλυμμένη με καλώδια. Την πονούν όταν τα τραβούν. Ήταν ένα κλαψουριάτικο μωρό και τους τρεις πρώτους μήνες δε σταματούσε το κλάμα αν δεν την έπαιρνα στην αγκαλιά

μου. Την παίρνω και τώρα αγκαλιά. «Πότε θα πάμε σπίτι;», με ρωτά. Ντρέπομαι για τον εαυτό μου ακόμη και στη σκέψη ότι αισθάνομαι θυμό επειδή χάνουμε χρόνο που θα μπορούσαμε να τον περάσουμε στην παραλία. Είναι Παρασκευή. Η νοσοκόμα έρχεται κάθε μία ώρα. Τώρα το θερμόμετρο δείχνει 40 βαθμούς.

Η νόσος Καβασάκι σχετίζεται με το χρόνο και την έκταση: είναι θέμα μέτρησης. Αν οι στεφανιαίες αρτηρίες διογκωθούν υπερβολικά –οι διαφορές παίζονται στο χιλιοστό– η ζημιά είναι αναπότρεπτη. Εντοπίζονται 3.500 περιπτώσεις το χρόνο στις ΗΠΑ, αλλά υπάρχουν υποψίες ότι οι περισσότερες δεν έχουν διαγνωσθεί. Είναι βέβαιο ότι δεν πρόκειται για μεταδοτική ασθένεια. Μερικές φορές υπάρχουν κρούσματα ανά γεωγραφικά διαμερίσματα, 3 ή 4 παιδιά από την ίδια περιοχή, αλλά στην ουσία αυτό δε συνιστά εύλογη απόδειξη. Η κατάλληλη δόση ανοσοσφαιρίνης καθυστερεί τη διόγκωση των αρτηριών και η κατάσταση εξαρτάται από το πόσο γρήγορα το παιδί θα λάβει τη δόση. Το παρασκεύασμα θα πρέπει να αναμειχθεί. Τα συστατικά είναι παγωμένα και θα πρέπει να αποψυχθούν. Τη δόση της έχει παραγγείλει η ομάδα Καβασάκι τα μεσάνυχτα, αλλά δεν ήρθε στον όγδοο όροφο πριν τις 5 τα ξημερώματα.

Οι μέρες είναι θολές. Ο πατέρας της επιστρέφει στο Κέιπ για να φροντίσει τα υπόλοιπα παιδιά, να μαζέψει τις κάλτσες, τα παιχνίδια και τις πετσέτες που έχουν αφήσει στα σπίτια των φίλων τους. Γυρίζει την επόμενη μέρα. Τηλεφωνούμε σε διάφορους. Κανείς δεν έχει ακούσει ποτέ αυτή την ασθένεια. Όλοι μπαίνουν στο διαδίκτυο: το τηλέφωνο χτυπά και μαθαίνουμε νέα στοιχεία. Η γιαγιά της καταφθάνει με το αεροπλάνο από τη Νέα Υόρκη και κλείνει δωμάτιο στο ξενοδοχείο που βρίσκεται ακριβώς απέναντι από το νοσοκομείο. Λαμβάνει ανοσοσφαιρίνη σε μορφή ένεσης από τον ώμο.

Ο πυρετός πέφτει και για λίγες ώρες δείχνει να ανταποκρίνεται στην αγωγή. Η ομίχλη διαλύεται και εκείνα τα λεπτά μπορούμε να έχουμε το παιδί μας πίσω. Θέλει μπλε γλειφιτζούρι, θέλει κόκκινο. Θέλει παγωτό. Νομίζω ότι η σούπα μου είναι ζεστή παραπονιέται. «Όχι, δε νομίζω, είναι μάλιστα κρύα». Αλλά τρεις ώρες αργότερα ο πυρετός της ξαναχτυπάει κόκκινο κι εκείνη είναι πάλι βυθισμένη. Πρέπει να το επιχειρήσουμε ξανά, μου λέει η ομάδα Καβασάκι που έγινε πλέον ένα πρόσωπο, μια γιατρός από τη Νεμπράσκα με μοβ πουλόβερ που βρίσκεται στο νοσοκομείο δύο συνεχόμενες μέρες. «Στο 1 με 2% των περιπτώσεων αυτό συμβαίνει», μου εξηγεί. Αυτό που στην πραγματικότητα είπε αρχικά ήταν: «Δε θέλω να σας το πω αυτό».

Επειδή είμαι ένα ηλίθιο –ακόμη και τώρα– άτομο, που θα έστελνε τα παιδιά της στο σχολείο με βήχα, υπογραμμίζω ότι είναι η αρχή της νύχτας, μόλις μεσάνυχτα: ο πυρετός όλων πάντα ανεβαίνει το βράδυ. Είναι κακόκεφη και κουρασμένη. Έχω τέσσερα παιδιά, τα ξέρω αυτά. Όχι, δεν είναι έτσι, μου απαντά η γιατρός που ονομάζεται δόκτωρ Γούντγορντ. Έχει αυτή την όψη από την αϋπνία. Αισθάνομαι ότι είμαι αλλού, τόσο μακριά από οπουδήποτε έχω βρεθεί ποτέ στη ζωή μου, που δεν αναγνωρίζω τη φωνή μου όταν ξεστομίζω την ερώτηση. Ξέρω απλά ότι ένα πράγμα που πρέπει να κάνω είναι να γυρίσω και να κοιτάξω κατάματα τη γιατρό, πράγμα που καταφέρνω τελικά να κάνω. «Τι θα συμβεί», ρωτώ, «αν ο πυρετός δεν πέσει αυτή τη φορά; Τι θα κάνουμε;».

Η απάντηση είναι τίποτε. Δε θα μπορεί να γίνει τίποτε.

Είχαν αφήσει το σωληνάκι του ορού στο χέρι της μετά την πρώτη δόση

ανοσοσφαιρίνης σε περίπτωση επανάληψης της θεραπείας. Αυτό δεν το γνώριζα, τώρα το ξέρω. Ο πατέρας της είναι στο δρόμο επιστροφής προς το Κέιπ. Περιμένω να του τηλεφωνήσω όταν θα έχει ήδη φτάσει, αλλά μου τηλεφωνεί εκείνος από το αυτοκίνητο. Αποφασίζουμε ότι θα μείνει με τα παιδιά. Αυτή τη φορά η δόκτωρ Γούντγορντ αναλαμβάνει να παραδώσει η ίδια αυτοπροσώπως το αίτημα για την ανοσοσφαιρίνη κάτω στο εργαστήριο. Παρασκευάζεται γρήγορα: η νέα δόση αρχίζει τη δράση της τρεις ώρες αργότερα.

Μέχρι σήμερα, που έχουν συμπληρωθεί επτά ημέρες εμφάνισης της νόσου Καβασάκι, καθ' όλη τη διάρκεια ψηνόταν στον πυρετό, με εξαίρεση μόνο τρεις ώρες. Τη νύχτα, εκείνη κι εγώ κοιμόμαστε στο ίδιο κρεβάτι. Κατά τη διάρκεια της τρίτης νύχτας πετάγεται όρθια στο κρεβάτι φωνάζοντας «Πού είναι η μαμά μου;». Η ανοσοσφαιρίνη μέσω του καθαρού σωλήνα ορού διέρχεται από τον ώμο της στο αίμα της. Καλώδια σκεπάζουν το στήθος της. Παρά τον όρο, προσπαθεί να σηκωθεί από το κρεβάτι. «Ψάχνω για τη μαμά μου!», ουρλιάζει.

Τέσσερις ασπιρίνες ημερησίως διατηρούν το αίμα σε αντιθρομβωτικά επίπεδα. Τις τρίβω και τις βάζω στο γιαούρτι με γεύση βατόμουρου. «Μία κουταλιά ζάχαρη βοηθά το φάρμακο να κατέβει κάτω», τραγουδά η Τζούλι Άντριους στην οθόνη του βίντεο. Ο καθένας που περνά από το θάλαμο κοιτάζει και σχολιάζει: «Τρελαίνομαι για τη Μαίρη Πόπινς».

Όταν ήμουν μικρό κορίτσι, κάθε καλοκαίρι έπαιζα στην ίδια παραλία που τώρα παίζουν τα παιδιά μου, με τα παιδιά κάποιων οικογενειακών φίλων. Στο επόμενο χτύπημα του τηλεφώνου είναι ένας από αυτούς τους παιδικούς φίλους. Τώρα είναι παιδίατρος-καρδιολόγος. «Άκουσέ με», μου λέει. Κλείνει ραντεβού για όταν επιστρέψουμε στη Νέα Υόρκη. Τηλεφωνώ στον δόκτορα Λαζάρου στη Νέα Υόρκη. «Ωραία», μου λέει, «Ωραία. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που πρέπει να τη δουν».

Η δεύτερη θεραπεία έχει αποτελέσματα. Τρώει ένα πιάτο ρύζι με μπιζέλια. Η νοσοκόμα έρχεται κάθε μία ώρα και ελέγχει τον πυρετό. Γίνομαι πιο προληπτική από ποτέ άλλοτε. Προσεύχομαι για το καλύτερο. Ο πυρετός παραμένει χαμηλός.

Έχουμε συμπληρώσει πέντε μέρες στο νοσοκομείο. Τη νύχτα, πριν πάρουμε εξιτήριο, φέρνουν ένα αγοράκι που πάσχει από Καβασάκι.

Αποφασίζω να οργανώσω μια γιορτή για την επιστροφή στο σπίτι και παίρνουμε το φέρι που μας πάει κατά μήκος του κόλπου του Κέιπ Κοντ με προορισμό την Πρόβινσταουν. Μας συνοδεύει η γιαγιά της. Κάνει ζεστή και φυσά αέρας. Ο κόλπος λαμπυρίζει στον ήλιο. Αν ο πυρετός της ανεβεί έστω και μισό βαθμό, θα πρέπει αμέσως να επιστρέψουμε στο νοσοκομείο. Τις επόμενες μέρες θα βάζω το χέρι μου στο μέτωπό της τόσο συχνά που θα με χτυπά με το δικό της απωθώντας με. Όταν επιστρέψουμε στη Νέα Υόρκη θα την εξετάσουν τέσσερις γιατροί μέσα σε τρεις εβδομάδες και ο ένας, εκείνος που όλοι υποδεικνύουν, ένας μεγαλόσωμος, καλοσυνάτος άνθρωπος, ο μάγος στο κέντρο του λαβύρινθου, που ακούει την καρδιά της με μεγάλη προσήλωση για πέντε ολόκληρα λεπτά, ενώ εκείνη στέκεται απολύτως ακίνητη, όπως έχει μάθει να κάνει, θα γυρίσει και θα μου πει, στα τέλη Οκτωβρίου: «Είναι καλά. Η αριστερή αρτηρία μπορεί να είναι ελαφρώς διογκωμένη, αλλά είναι καλά». Δυο εβδομάδες αργότερα θα βήξει την ώρα που παίρνει το πρωινό της και θα με πιάσει τέτοιο τρέμουλο που θα αναγκαστώ να βγω από το δωμάτιο.

Όταν το φέρι ρίχνει άγκυρα, ο αέρας σταματά. Ο πατέρας φέρνει τα υπόλοιπα παιδιά να μας συναντήσουν στην αποβάθρα. Έχει κοιμηθεί στην αγκαλιά μου καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού και το κουμπί της ζακέτας μου της έχει αφήσει ένα κόκκινο σημάδι στο πρόσωπο. Τα παιδιά είναι τρομοκρατημένα: όλη τους η ανησυχία εστιάζεται σ' αυτή την κηλίδα. «Τι της έκαναν στο πρόσωπο;», αναρωτιούνται κλαίγοντας.

Λένε τα νέα τους αμέσως: καλά και κακά. Τρώνε λουκούμια. Η σπουδαιότερη είδηση είναι το ποντίκι. Έχουν βρει ένα ορφανό ποντικάκι στο γρασίδι του σπιτιού του Λεβ και του Τζόσεφ και ο μπαμπάς τους είπε ότι μπορούν να το κρατήσουν.

«Όχι ποντίκια», λέω κατηγορηματικά.

Μεταμορφώνομαι αυτόματα σε έναν παρία.

«Δεν μπορείς να τους απαγορεύσεις να έχουν αυτό το ποντίκι», επεμβαίνει ο πατέρας τους.

«Τι πράγμα;», αντικρούω. Έχουμε ξανακάνει αυτήν τη συζήτηση. Έχουμε δυο χελώνες, δυο γάτες, ένα χρυσόψαρο και τέσσερα παιδιά και δεν πρόκειται να έχουμε και ένα ποντίκι.

«Για σταμάτα», λέει εκείνος.

Όταν ανεβαίνουμε στην κορυφή του λόφου, η πόρτα του σπιτιού είναι σκεπασμένη μηνύματα «Καλώς ήλθατε». Το ποντίκι είναι μέσα σ' ένα σπιρτόκουτο. Άτριχο, σε ροζ χρώμα, είναι λίγο μεγαλύτερο από το νύχι μου. Το βρήκαν τη νύχτα που πήγαμε στο νοσοκομείο και το κράτησαν ζωντανό ανακατεύοντας μίσχους χλόης με γάλα περιμένοντας μέχρι να το ρουφήξει. Το πήραν με αντάλλαγμα να τους κάνει αυτή την επίδειξη. (δε)

Μετάφραση από τα αγγλικά Αντωνία Αλεξάκη

